

Nikiforos Vrettakos

L'Aureo Cocchio

Versione italiana di
Vincenzo Rotolo

TORRI del VENTO
EDIZIONI 

Ἀποκατάσταση

Σ' ἕναν κόσμο πού τίποτα δέν ξέρει ἀπό φῶς,
ἦταν βέβαιο πῶς δέν θά μέ γνώριζαν.
Εἶχα ἔρθει ἀπ' τό μέλλον μέ πρόσωπο
ἀλλιώτικο κ' ἐκεῖ πού ὁ πόλεμος λεγόταν
εἰρήνη, δέν εἶχα τόπο. Ὡστόσο τό μέλλον
ἐκείνο θά ρθει. Κ' οἱ πύλες θ' ἀνοίξουν,
συνοδευόμενι ἀπό παιδικές φυσαρμόνικες,
νά περάσει ἡ πομπή μέ τήν ποίηση-ἀγάπη
πού ἀπό αἰῶνα σέ αἰῶνα δέν θά πάψει
νά ραίνει τό χῶμα μέ φῶς.

Sistemazione

In un mondo che non sa nulla di luce,
era sicuro che non mi avrebbero conosciuto.
Ero venuto dal futuro con volto
diverso e là dove la guerra era chiamata
pace, non avevo posto. Eppure quel
futuro verrà. E le porte si schiuderanno,
per far passare accompagnato da infantili
armoniche a bocca il corteo con la poesia–amore
che di secolo in secolo non cesserà
di irrorare di luce il terreno.

Έναπόθεση

Έχω ήδη αφήσει τήν καρδιά μου στή γή
νά χτυπάει μονάχη της. (Αυτό είναι άλλωστε
ή ποίηση). Νά μπορούν νά τήν ἔχουν
σίς σάκκες τους τά παιδιά, νά τήν μετακινούνε
οί ταξιδιώτες. Κ' οί πικραμένοι
πού ξέμειναν από ἥλιο, ν' ἀκούν
τό φλοίσβο του μέσα της.

Affidamento

Ho lasciato già il mio cuore nella terra
perché batta da solo. (Questo è peraltro
la poesia). Perché possano averlo
nei loro zainetti i ragazzi, trasportarlo
i viaggiatori. E gli afflitti
rimasti a secco di sole, ascoltarne
lo sciabordìo entro di esso.

Καταγραφή

Είδα τό φῶς, τήν ανάλαμψη ὅλων
τῶν πραγμάτων, διαβαίνοντας
τοῦτο τόν κόσμο. Κ' ἔσκυψα
νά τό καταγράψω.

Ἀλλά,

ἕως τήν ὥρα, δέν ἔχω βρεῖ
καμμιά λέξη νά τό χωρέσω.